

Thor Pedersen (V):

Vi meddelte allerede før forhandlingerne om finansloven begyndte, at vi agtede at stemme for finansloven. Det er der nogle der måske kan mene er lidt ejendommeligt. Men de, der kender Venstre, ved, at vi altid ved tredjebehandlingen har stemt for finanslovens endelige vedtagelse.

Det er nu engang sådan, at kampen om magten i Folketinget udspilles ved folketingsvalgene – og dermed de muligheder, man har som parti i Folketinget.

Vi har den opfattelse, at den politiske indflydelse skal udmøntes i indholdet af finansloven. Til slut stemmer vi for den endelige finanslov. Vi stemmer for finansloven ud fra det overordnede synspunkt, at en finanslov skal vi have, jf. grundlovens bestemmelser, og det at stemme imod vil egentlig være at stemme imod, at det danske samfund kan fungere efter nytår. Det er også det, vi kalder politisk kultur. Jeg kan så have det lønlige håb, at Socialdemokratiet som parti tager ved lære af det og ser, hvordan en ansvarlig opposition arbejder.

Det havde vi til tider lidt svært ved at se i de 10 år, da vi havde liberale borgerlige regeringer, og det er vigtigt, at Socialdemokratiet, når de skal i opposition igen, er blevet klogere.

Jeg mener, at vi i Venstre kan være vor indsats bekendt. Vi har gjort, hvad vi kunne, for at få ændringer og indflydelse. Vi brugte på et tidspunkt udtrykket, at vi ville bide os fast i forhandlingsbordet i Finansministeriet, og det har vi gjort.

Jeg vil alligevel her gentage, hvad jeg sagde i går, nemlig at det finanslovsforslag, der her er til tredje behandling, ikke ligner det samlede finanslovsforslag, som Venstre ville stille med, hvis vi bestemte. Det betyder også, at vi ikke er bundet af finanslovsforslaget på områder, hvor vi ikke har særlige aftaler.

Der skal ikke herske tvivl om, at ingen glæder sig mere end Venstre over, at vi endelig har fået et internationalt opsving. Vi har nu mulighed for at fjerne ledigheden, genskabe balancen på statens finanser og endnu bedre: få nedbragt den alt for store statsgæld. Men den overordnede økonomiske politik, som først rødskovregeringen og senere den nuværende fører, sikrer ikke, at vi er i stand til at finansiere et velfærdssamfund på sigt.

Hvordan vil det se ud, når højkonjunkturen ebber ud? Hvordan er vore muligheder, hvis en lige så stor del af befolkningen er på overførselsindkomst, som tilfældet er nu?

Nu kan man selvfølgelig spørge: Kommer der en nedgangsperiode? Det kan alle roligt sige: Det gør der. Spørgsmålet er altid: Hvornår? Det er derfor helt nødvendigt, at vi bruger tiden under en højkonjunktur som den nuværende til den nødvendige omstilling.

Selv om vi med aftalen om finansloven får bragt statens underskud ned, er et underskud på 40 mia. kr. i 1995 stadig for højt. I den nuværende konjunktursituation burde underskuddet på statens finanser være lavere, for statsgælden er et problem. Det er en tikkende bombe, både når vi ser på den totale statsgælds størrelse på 740 mia. kr. og på rentebyrden, der følger af gælden, på mere end 60 mia. kr. om året. Og vi bør erindre, at vi ingen garanti har for, at det nuværende internationale renteniveau fastholdes. Den garanti kan ingen give. Og hvis man forestiller sig, at det internationale renteniveau stiger f.eks. med 2 procentpoint, så betyder det på sigt, at vi øger rentebyrden på statens finanser med mere end 15 mia. kr. om året.

Der er meget, der tyder på, at den strukturelle ledighed nu viser sig ved en nedre grænse på omkring 300.000 ledige, altså en væsentlig højere grænse, end vi oplevede i 1986-87. Og man kan med rette spørge: Hvor er effekten af arbejdsmarkedsuddannelserne og de øvrige uddannelser, når grænsen for den strukturelle ledighed fortsat stiger?

Hvis vi ikke løser strukturproblemerne, vil resultatet blive inflation, højere rente, ringere konkurrenceevne og dermed færre job. Og renteviklingen i Danmark har ikke været tilfredsstillende i år.

Det er her værd at notere, at Danmark fortsat betaler en overrente på ca. 1,3 procentpoint på den lange obligationsrente sammenlignet med den tyske rente. Denne merrente kan kun reduceres, hvis udlandet får større tillid til, at den danske økonomiske politik ikke sætter lavinflationen over styr. Det er derfor helt afgørende med en stram finanspolitik, der kan sikre en lavere rente. Og jeg skal ikke skjule, at vi gerne havde set en aftale om en strammere finanslov for 1995, også selv om finansloven nu er strammet op i forhold til regeringens oprindelige forslag. Det er et lille skridt i den rigtige retning.

Men hvad der for os er nok så vigtigt: Vi har sikret os, at der lægges et loft over statens udgifter. Udgifterne kan ikke overstige 307 mia. kr. til næste år, og det er 5 mia. kr. mindre end i år. Hvis udgifterne falder i kølvandet på bedre konjunkturer, kan gevinsten ikke soldes op ved